

Họ và tên thí sinh: Số báo danh:

I. ĐỌC HIỂU (4,0 điểm)

Đọc đoạn trích sau:

HẠ ĐỎ

Mùa hè năm đó là mùa hè quê ngoại.

Cuối năm lớp chín, tôi học bù đậu, người xanh như tàu lá. Ngày nào mẹ tôi cũng mua bí đỏ về nấu canh cho tôi ăn. Mẹ bảo bí đỏ bổ óc, ăn vào học bài sẽ mau thuộc. Trước nay, tôi vốn thích món này. Bí đỏ nấu với đậu phộng thêm vài cọng rau om, ngon hết biết. Nhưng ngày nào cũng phải buộc ăn món đó, tôi đâm ngán. Hơn nữa, dù dạ dày tôi bấy giờ tuyên một màu đỏ, trí nhớ tôi vẫn chẳng khá lên chút nào. Tôi học trước quên sau, học sau quên trước. Vì vậy tôi phải học gấp đôi những đứa khác.

Tối, tôi thức khuya lơ khuya lắc. Sáng, tôi dậy từ lúc trời còn tờ mờ. Mắt tôi lúc nào cũng đỏ kè. Ba tôi bảo:

- Nhất định đầu thẳng Chương bị hở một chỗ nào đó. Chũn nghĩa đỏ vô bao nhiêu rớt ra bấy nhiêu. Thế nào sang năm cũng phải hàn lại.

Mẹ tôi khác ba tôi. Mẹ không phải là đàn ông. Mẹ không nở bông phèng trước thân hình còm nhom của tôi. Mẹ xích lại gần tôi, đưa tay nắn nắn khớp xương đang lồi ra trên vai tôi, bùi ngùi nói :

- Mà học hành cách sao mà càng ngày càng giống con mắt vậy Chương ơi !

Giọng mẹ tôi như một lời than. Tôi mỉm cười trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo! Qua kỳ thi này, con lại mập lên cho mẹ coi!

Không hiểu mẹ có tin lời tôi không mà tôi thấy mắt mẹ rung rung. Thấy mẹ buồn, tôi cũng buồn lây. Nhưng tôi chẳng biết cách nào an ủi mẹ. Tôi đành phải nín thở nuốt trọn một tô canh bí đỏ cho mẹ vui lòng.

Dù sao, công của tôi không phải là công cốc. Những ngày thức khuya dậy sớm đã không phản bội lại tôi. Kỳ thi cuối năm, tôi xếp hạng khá cao.

Ba tôi hào hứng thông báo:

- Sang năm ba sẽ mua cho con một chiếc xe đạp.

Mẹ tôi chẳng hứa hẹn gì. Mẹ chỉ “thương” tôi một cái cốc trên trán:

- Cha mày! Từ nay lo mà ăn ngủ cho lại sức nghe chưa!

Ba tôi vui. Mẹ tôi vui. Nhưng tôi mới là người vui nhất. Tôi đành hoàng chia tay với những tô canh bí đỏ mà không sợ mẹ tôi thở dài. Dù sao thì cũng cảm ơn mày, con ác mộng của tao, nhưng bây giờ xin tạm biệt nhé! Tôi cúi đầu nói thầm với trái bí cuối cùng đang nằm lẩn lóc trong góc bếp trước khi cung tay cốc cho nó một phát.

(Trích *Hạ đỏ*, Nguyễn Nhật Ánh, Nxb trẻ, 2019, tr.4-5)

Chú thích: Nguyễn Nhật Ánh (1955), quê ở Thăng Bình, Quảng Nam, là một trong những gương mặt quen thuộc với bạn đọc các thế hệ, đặc biệt là tuổi mới lớn. Truyện của ông thường nhẹ nhàng, trong sáng để lại trong lòng độc giả nhiều dư vị và cảm xúc.

Thực hiện các yêu cầu:

Câu 1 (0,5 điểm). Xác định ngôi kể được sử dụng trong đoạn trích.

Câu 2 (0,5 điểm). Theo đoạn trích, vì sao *tôi phải học gấp đôi những đứa khác.*

Câu 3 (1,0 điểm). Phân tích tác dụng của biện pháp tu từ so sánh trong câu: *Cuối năm lớp chín, tôi học bù đầu, người xanh như tàu lá.*

Câu 4 (1,0 điểm). *Mẹ xích lại gần tôi, đưa tay nắn nắn khớp xương đang lồi ra trên vai tôi, bùi ngùi nói :*

- Mà học hành cách sao mà càng ngày càng giống con mấm vậy Chương ơi !

Chi tiết trên gợi cảm nhận gì về nhân vật người mẹ.

Câu 5 (1,0 điểm). Em có đồng tình với cách học “học gấp đôi những đứa khác” của Chương không? Vì sao?

II. VIẾT (6,0 điểm)

Câu 1 (2,0 điểm).

Viết 01 đoạn văn (khoảng 150 chữ) phân tích vẻ đẹp của nhân vật Chương trong đoạn trích *Hạ đổ* ở phần Đọc hiểu.

Câu 2 (4,0 điểm).

Hiện nay, những trò chơi dân gian mang đậm nét văn hóa Việt đang dần bị mai một.

Viết 01 bài văn (khoảng 600 chữ) bàn luận về: *Cách thức để lưu truyền trò chơi dân gian trong đời sống hiện nay.*

----- **HẾT** -----

Thí sinh không được sử dụng tài liệu. Giám thị không giải thích gì thêm.